

Arrest

nr. 123 876 van 14 mei 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn en die handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van X en X, op 15 januari 2014 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 oktober 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. DRIESEN, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Bij aangetekend schrijven van 27 januari 2011 dienden verzoekers een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. Op 28 april 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid de beslissing waarbij verzoekers' aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk wordt verklaard.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 30 oktober 2013 de beslissing waarbij verzoekers' aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekers op 16 december 2013 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 27.01.2011 werd ingediend door :

NAAM: [K.E.]

nationaliteit: Albanië

[...]

bij DVZ ook gekend als:

[K.E.] [...]

nationaliteit: Kosovo

[...]

NAAM: [K.L.]

nationaliteit: Albanië

[...]

bij DVZ ook gekend als:

[K.L.] [...]

nationaliteit: Kosovo

[...]

NAAM: [K.T.]

nationaliteit: Albanië

[...]

bij DVZ ook gekend als:

[K.T.] [...]

nationaliteit: Kosovo

[...]

NAAM: [K.M.]

nationaliteit: Albanië

[...]

bij DVZ ook gekend als:

[K.M.] [...]

nationaliteit: Kosovo

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en):

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

De arts adviseur stelt in zijn verslag dd. 29.10.2013 vast dat het voorliggende medische dossier niet toelaat het bestaan vast te stellen van een actuele graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens. Hij komt dan ook tot de conclusie dat er geen sprake is van een actuele directe bedreiging voor het leven van de betrokkene. Het gaat in casu niet om een actuele ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van voornoemd artikel (zie gesloten omslag in bijlage).

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft. Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekers te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij verschaffen de volgende toelichting:

[...]

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

"Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermeld[e]n die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St, nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

Verzoekster meent dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden en dat alleszins de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

Verzoekster vordert dan ook op grond van een schending van materiële maar ook de formele motiveringsplicht de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

[...]

Verwerende partij beperkt zich ertoe in haar beslissing te verwijzen naar het verslag van de arts-adviseur dd. 29.10.2013:

"De arts-adviseur stelt in zijn verslag dd. 29.10.2013 vast dat het voorliggende medische dossier niet toelaat het bestaan vast te stellen van een actuele graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens. Hij komt dan ook tot de conclusie dat er geen sprake is van een actuele directe bedreiging voor het leven van de betrokkene. Het gaat in casu niet om een actuele ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 die aanleiding kon geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van voornoemd artikel (zie gesloten omslag in bijlage)."

[...]

Vervolgens concludeert verwerende partij dat:

"Derhalve

- 1) kon uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of
- 2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft. "

Verzoekers merken op dat, hoewel verwerende partij daarmee zelf aangeeft dat artikel 9ter Vreemdelingenwet verschillende elementen bevat, een werkelijk onderzoek naar het tweede element van dit artikel niet werd gevoerd.

Nergens uit de bestreden beslissing blijkt waarom uit het voorgelegde medische dossier niet zou kunnen worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft. De motivering op dit punt ontbreekt totaal.

Het lijkt er op dat verwerend partij er van uitgaat dat, nu in eerste instantie werd geoordeeld door de arts-attaché dat er geen sprake is van een actuele bedreiging van het leven, derhalve in tweede instantie kan worden gesteld dat [E.] ook niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op de onmenselijke en vernederende behandeling, wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Meer bepaald valt dergelijke redenering af te leiden uit volgende zinsnede uit de bestreden beslissing:

"Het gaat in casu niet om een actuele ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van vornoemd artikel".

Dit wordt tevens bevestigd door de verwijzing naar de interpretatie van het EHRM van artikel 3 EVRM en hetgeen de bestreden beslissing vervolgens concludeert:

"Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op 'het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). "

Immers, conform de interpretatie van het EHRM van artikel 3 EVRM inzake repatriëring van zieke vreemdelingen, wordt een zeer hoge drempel vereist in de zin van een direct levensbedreigende ziekte, in een vergevorderd kritiek stadium.

Naar deze rechtspraak wordt verwezen door de arts-attaché in de conclusie van haar verslag:

"Conclusie:

Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565105, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240196, D. v. United Kingdom.)

De in deze medische attesten beschreven aandoeningen kunnen niet beschouwd worden als direct levensbedreigende aandoeningen."

Verzoekers kunnen echter niet akkoord gaan met een dergelijke stereotype afwijzing van het verzoek tot regularisatie aan de hand van een verwijzing naar de interpretatie van het EHRM van artikel 3 EVRM inzake repatriëring van zieke vreemdelingen, daar duidelijk blijkt dat het toepassingsgebied van het art. 9 TER § 1 VW ruimer is dan enkel ziektes die onmiddellijk levensbedreigend zijn.

[...] Verzoekers verwijzen naar de vaste rechtspraak van uw Raad die zich hieromtrent ontwikkelde.

Verzoekers verwijzen vooreerst naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 29 juni 2012 nr. 83956, dat stelt dat in ieder geval ook dient te geoordeeld te worden of de aanvrager ook

niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Verzoeker verwijst ook naar het arrest nr. 84293 van 6 juli 2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen [...]:

"In het advies van de ambtenaar-geneesheer, dat als een onderdeel van de motivering van de bestreden beslissing kan worden beschouwd, wordt weliswaar aangegeven dat "volgens de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens [...] de graad van ernst, gevegd door artikel 3 van het EVRM immers een aandoening [vereist] die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het vergevorderde stadium van de ziekte", maar er wordt niet op een begrijpelijke manier verwoord op welke wijze dit gegeven aanleiding kan geven tot de vaststelling dat eerste verzoekende partij tevens geen ziekte heeft die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst."

Volgens verschillende arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt het EHRM 'directe levensbedreiging' en 'kritieke gezondheidstoestand' geenszins als absolute voorwaarde om te kunnen spreken van een schending van artikel 3 EVRM (RvV nr. 92.397 dd. 29.11.2012 en RvVnr. 92.661 dd. 30.11.2012).

In het arrest nr. 93 870 dd. 18.12.2012 stelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hierover het volgende [...]:

"Louter ten overvloede merkt de Raad daarnaast op dat in het advies van de ambtenaar-geneesheer van 6 juli 2012 wordt gesteld dat de ziekte of aandoening van verzoeker geen directe bedreiging inhoudt voor diens leven, in de zin dat geen sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. De arts-adviseur motiveert in wezen echter niet omtrent het reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land van verblijf. Daardoor kan niet worden vastgesteld of er werd nagegaan of de ziekte of aandoening van verzoeker een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. In zoverre verweerder uit het gegeven dat er geen sprake is van een directe bedreiging voor het leven van verzoeker afleidt dat er evenmin sprake is van een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of gewoonlijk verblijf, wijst de Raad erop dat deze stelling geen steun vindt in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorziet immers drie afzonderlijke situaties.

Uit artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan geenszins afgeleid worden dat indien een vreemdeling niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico is voor het leven van de patiënt derhalve hij evenmin lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op [een] onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. Temeer daar uit niets blijkt dat verzoeker lijdt aan een banale aandoening of ziekte. Ook gaat verweerder uit van een te beperkende interpretatie van de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM en de verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen. Het EHRM stelt het voorhanden zijn van een actuele directe levensbedreiging immers niet voorop als een absolute voorwaarde opdat een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden vastgesteld. In het arrest N. t. het Verenigd Koninkrijk (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05) bepaalt de Grote Kamer welke ziektes onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM kunnen ressorteren: "the same principles must apply in relation to the expulsion of any person afflicted with any serious naturally occurring physical or mental illness which may cause suffering, pain and reduces life expectancy and require specialised medical treatment which may not be so readily available in the applicants country of origin or which may be available only at substantial cost" (vrije vertaling: "de principes van artikel 3 van het EVRM zijn van toepassing op de uitwijzing van elke pers[on] die lijdt aan een ernstige, van oorsprong natuurlijke fysische of mentale ziekte die lijden, pijn en een verminderde levensverwachting kan veroorzaken en die een gespecialiseerde medische behandeling behoeft die mogelijks niet beschikbaar is in het land van herkomst of enkel tegen een aanzienlijke kost"). Het Hof heeft dus geenszins uitgesloten dat ernstige aandoeningen een schending kunnen uitmaken [...] van artikel 3 van het EVRM indien er geen behandeling voorhanden is in het land van herkomst waardoor deze aandoeningen alsnog op korte termijn zullen evolueren naar acute levensbedreiging. Uit de rechtspraak van het EHRM inzake de verwijdering van zieke vreemdelingen blijkt dat het Hof, bij zijn beoordeling inzake artikel 3 van het EVRM, geenszins als absolute voorwaarde stelt dat de graad van de ernst van de aandoening of de ziekte "levensbedreigend" dient te zijn "gezien

de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte". Het criterium dat het EHRM hanteert is of er sprake is van "zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn". Hierbij dient allereerst vast te staan dat het een aandoening betreft die een voldoende ernst heeft opdat deze aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM, m.a.w. een banale ziekte zal uitgesloten worden van het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM. In haar beoordeling van artikel 3 van het EVRM weegt het EHRM verder het volgende af: de beschikbaarheid van de vereiste zorgen en de medicatie in het herkomstland en, in mindere mate, de toegankelijkheid van de vereiste medische behandeling en zorgen in het land waarnaar de vreemdeling zal worden uitgewezen en indien hierover gegevens bekend zijn wordt ook onderzocht of er nog familie aanwezig was en of er opvang voorhanden was in het land van herkomst en de graad van ernst van de aandoening. (Zie in deze zin EHRM 29 mei 1998, nr. Karara v. Finland (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 15 februari 2000, nr. 46553/99, SCC v. Zweden (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 24 juni 2003, nr. 13669/03, Henao v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM, 22 juni 2004, nr. 17868/03, Ndangoya v. Zweden (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 25 november 2004, nr. 25629/04, Amegnigan v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 17 januari 2006, nr. 50278/99, Aoulmi v. Frankrijk, par. 57- 60; EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, par. 46-51; EHRM 20 december 2011, nr. 10486/10, Yoh-Ekale Mwanje v. België, par. 81 e.v.)
De motivering van de bestreden beslissing is niet afdoende. Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 is aangetoond."

Verzoeker verwijst tot slot nog naar volgende recente arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin de Raad bij analoge beslissingen van DVZ de rechtspraak van het EHRM analyseerde:

RvV nr. 92.258 van 27 november 2012

RvV nr. 92 444 van 29 november 2012

RvV nr. 92.863 van 4 december 2012

RvV nr. 96.671 van 7 februari 2013

RvV nr. 108.576 van 26 augustus 2013

RvV nr. 114.098 van 21 november 2013

Uit deze arresten blijkt dat de DVZ de 9ter bescherming moet verruimen omdat de EHRM rechtspraak te beperkend werd geïnterpreteerd en/of niet bepalend is volgens de RvV.

De RvV stelt vast dat artikel 9ter niet alleen verwijst naar [...] een levensbedreiging, maar van toepassing is op drie verschillende situaties.

Verzoekster stelt vast dat gedaagde deze rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen negeert.

[...] Intussen werd deze zienswijze bevestigd door de Raad van State (arrest nr. 225633 dd. 28.11.2013), in die zin dat de Dienst Vreemdelingenzaken zich niet kan beperken tot het vaststellen dat een ziekte niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 3 EVRM, zoals geïnterpreteerd door het EHRM.

De Raad van State wijst op de niet voor interpretatie vatbare bewoordingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet (p.8-9/12):

"Deze laatste bepaling houdt duidelijk twee mogelijkheden in wat betreft de ziekte van de betrokkene: (...). De duidelijke bewoordingen van deze bepaling, waarin de twee mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, vergen geen nadere interpretatie en laten geenszins toe te besluiten dat de tweede mogelijkheid, zijnde een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst, afhankelijk is van de eerste mogelijkheid, met name een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene."

Artikel 9ter is ruimer dan artikel 3 EVRM en de Kwalificatierichtlijn voorschrijven, zodat Dienst Vreemdelingenzaken ook aan artikel 9ter moet toetsen en niet alleen aan artikel 3 van het EVRM (p.9-10/12):

" De stelling van de verzoekende partij dat de vreemdeling kan worden uitgesloten van de toepassing van artikel 3 EVRM indien geen vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of vergevorderd stadium van de aandoening(en) blijkt en hij "bijgevolg" ook van de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan worden uitgesloten, moet om dezelfde reden verworpen worden.

(...)

Het vormt een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet om de aanvraag om machtiging tot verblijf te verwerpen, enkel omdat niet aan de voorwaarden van artikel 3 van het EVRM was voldaan en zonder verder te onderzoeken of het niet gaat om een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. Die vaststelling wettigt de vernietiging van de aanvankelijk bestreden beslissing met het bestreden arrest."

Tot slot benadrukt de Raad van State dat artikel 3 EVRM en de Kwalificatierichtlijn minimumnormen zijn die België niet verbieden een ruimere bescherming te voorzien (p.12/12):

"Artikel 1 van Richtlijn 2004/83 bepaalt dat "minimumnormen" worden voorzien voor personen die internationale bescherming behoeven. Voor zover artikel 9ter van de Vreemdelingenwet een ruimere bescherming voorziet dan die richtlijn, gaat het derhalve niet om een foutieve omzetting."

Verzoeker verwijst tot slot naar een zeer recent arrest nr. 115.592 van uw Raad dd. 12 december 2012 dat deze rechtspraak van de Raad van State volgde.

[...]

Verder verzoekers merken op dat de arts-attaché niet kan volstaan met de vaststelling dat er geen medicamenteuze of chirurgische behandeling voor deze problematiek bestaat.

Uit de talrijke overgemaakte attesten blijkt dat [E.] intensieve multidisciplinaire therapie volgt.

De p[s]ychiatrische en psychologische therapie maakt zeer zeker ook een medische behandeling uit.

Een medische behandeling die overigens niet beschikbaar is in het land van herkomst.

Bovendien werd door de arts-attaché geen rekening gehouden met een zeer specifiek opgeworpen probleem: door deze autismespectrumstoornis is [E.], die immers in België werd geboren en ook steeds Nederlands spreekt met zijn ouders, niet in staat een tweede taal te leren.

Bijgevolg zou het stopzetten van deze behandeling hier in België tot gevolg hebben dat hij in Albanië volledig aan zijn lot wordt overgelaten.

In België heeft hij het al moeilijk met Nederlands te leren, maar de multidisciplinaire omgeving zorgt ervoor dat hij ten minste een menswaardig bestaan kan leiden.

Verzoekers wijzen ook op het stigma dat heerst in Albanië ten aanzien van kinderen met dergelijke aandoeningen.

De verwerende partij had moeten nagaan of de vreemdeling in zijn land van herkomst over de nodige medische zorgverstrekking kan beschikken.

Indien blijkt dat dit niet onderzocht is, dan is er manifeste schending van het zorgvuldigheidsbeginsel zoals in casu aan de orde is.

Verzoekers wijzen bovendien op de hybride aard van het verslag, dat wil doen uitschijnen dat er wel werd nagegaan dat ook de tweede hypothese uit artikel 9ter Vw werd beoordeeld:

"Zelfs indien de vermelde aanpak van deze problematiek niet beschikbaar is in het thuisland betekent dit niet dat de betrokkene onmenselijk of vernederend zou worden behandeld."

Echter deze zin bevat niet meer dan een cirkelredenering die geen steek houdt en bevat alleszins geen enkele motivering wat betreft de tweede hypothese uit artikel 9ter Vw.

Verzoekers wijzen er integendeel op dat wanneer hij de behandeling die hij nu volgt niet meer zou kunnen volgen, hij geen menswaardig leven meer kan leiden (zie punt 3).

[...]

Tot slot merken verzoekers nog op dat noch uit de medische evaluatie zelf, noch uit de bestreden beslissing zelf blijkt de specialisatie van de arts - adviseur.

De door verzoeker voorgebrachte medische stukken werden nochtans voornamelijk opgesteld door een kinderpsychiater en andere gespecialiseerde revalidatieartsen.

Het verslag van de arts-adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken is blijkbaar opgesteld door een arts die geenszins gelijkgesteld kan worden met de arts-specialist welke dit medisch attest opstelde.

De arts die het medische dossier van [E.] dient te beoordelen en het medisch evaluatieverslag dient op te stellen, dient minstens de specialisatiegraad van de behandelende psychiater van verzoeker te hebben.

Het medisch evaluatieverslag dat de arts-adviseur afleverde heeft dan ook geenszins dezelfde waarde als het medisch attest afgeleverd door de artsen-specialist van verzoekster.

Verzoekster verwijst naar een arrest van de Raad van State dd. 12.08.1997 (geciteerd in arrest van de Raad van State van 7 april 1998) waarin het volgende werd vermeld omtrent medische attesten:

"Considérant que les certificats et rapports médicaux produits par la requérante émanent de spécialistes en médecine [i]Interne et en hématologie, tandis que ceux sur lesquels se fonde la partie adverse émanent d'un médecin qui, s'il est certes titulaire d'une licence en médecine d'expertise, n'est pas spéci[al]isé en médecine interne et en hématologie; que ce [m]édecin ne conteste pas l'affection dont est atteinte son enfant, mais diverge de l'avis des précédents quant aux conséquences d'un rapatriement; qu'il lui incombait donc, et qu'il incombait par suite à la partie adverse, d'exposer les raisons pour lesquelles il s'écartait des conclusions des spécialiste[s] et de s'assurer que les intéressées pourraient bénéficier dans leur pays d'origine des soins qui conviennent à leur état. "

Vrij vertaald [...]:

"Overwegende dat de certificaten en medische verslagen voorgelegd door verzoekster opgesteld werden door artsen gespecialiseerd in interne ziekten en hematologie, terwijl de verslagen waar tegenpartij' zich op baseert zijn opgesteld door een dokter die, (...), niet gespecialiseerd is in interne ziekten noch hematologie; dat deze dokter de ziekte waar het kind door werd getroffen niet betwist maar toch een andere mening heeft dan de voorgaande specialisten wat betreft de mogelijkheden van een repatriëring; dat het aan hem is om de redenen uiteen te zetten op basis waarvan hij tot een andere conclusie komt dan de specialisten en om te verzekeren dat de betrokkenen in hun land van herkomst de zorgen kunnen genieten die hun toestand behoeft. "

Verzoekster meent hieruit af te mogen leiden dat een verslag van een "niet specialist geneesheer" onvoldoende is om een verslag van een specialist geneesheer te kunnen afwijzen.

[...] Uit het bovenstaande volgt dat een ruimer onderzoek door de DVZ arts en een ruimere motivering aldus vereist is."

3.2.1. De Raad merkt op dat uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en een advies van een ambtenaar-geneesheer, immers vastgesteld dat uit het door verzoekers voorgelegde medische dossier niet kan worden afgeleid dat verzoekers' zoon lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of zijn fysieke integriteit of aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft. In het advies van de ambtenaar-geneesheer waarnaar in deze beslissing expliciet wordt verwezen en dat samen met deze beslissing aan verzoekers werd ter kennis gebracht en waarvan de inhoud derhalve dient te worden geacht deel uit te maken van de motivering van de bestreden beslissing, wordt verder toegelicht dat verzoekers' zoon lijdt aan een autismespectrumstoornis en een algemene ontwikkelingsvertraging, dat er geen reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit van dit kind bij een terugreis naar het land van herkomst bestaat, dat er geen medicamenteuze of chirurgische behandeling voor deze problematiek mogelijk is en dat zelfs indien de aanpak van deze problematiek zoals deze in België

heden is voorzien in het thuisland niet beschikbaar zou zijn dit niet betekent dat verzoekers' zoon hierdoor onmenselijk of vernederend zou worden behandeld. Deze motivering – die door verzoekers onterecht als stereotiep wordt omschreven – is pertinent en draagkrachtig. Zij laat verzoekers toe om hun rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.2.2. De door verzoekers aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient in voorliggende zaak te worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Uit deze bepaling blijkt dat een verblijfsmachtiging op grond van medische redenen enkel kan worden toegestaan indien de aanvrager bewijst dat zijn leven of fysieke integriteit in gevaar zijn wanneer hij terugreist naar zijn land van herkomst of gewoon verblijf of indien hij in een onmenselijke of vernederende situatie dreigt terecht te komen omdat er geen adequate behandeling bestaat voor zijn gezondheidsprobleem in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Het komt enkel aan een door verweerder aangestelde arts toe om het al dan niet bestaan van dit reëel risico te beoordelen.

In casu staat het niet ter discussie dat de autismespectrumstoornis en de ontwikkelingsachterstand die werden vastgesteld bij de zoon van verzoekers geen reëel risico vormen voor diens leven of fysieke integriteit en dit kind dus medisch in staat is om terug te keren naar het land waarvan hij de nationaliteit heeft. Verzoekers voeren evenwel aan dat ook diende te worden geverifieerd of hun kind in dat land bij gebrek aan een adequate behandeling niet dreigt terecht te komen in een situatie die als onmenselijk of vernederend kan worden beschouwd en dat verweerder op dit punt in gebreke is gebleven. Zij houden voor dat “het lijkt” alsof verweerder op basis van de vaststelling dat de aandoening die werd vastgesteld bij hun zoon niet levensbedreigend is automatisch besloot dat dit kind, zelfs indien er in Albanië geen adequate behandeling voor de vastgestelde problematiek bestaat, niet in een situatie die als onmenselijk en vernederend kan worden aangemerkt kan terechtkomen en er dus geen werkelijk onderzoek naar het tweede criterium dat in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet is opgenomen werd doorgevoerd. De Raad kan slechts vaststellen dat verweerder in de bestreden beslissing heeft verwezen naar het advies van een ambtenaar-geneesheer en dat uit dit advies niet blijkt dat de betrokken arts op basis van het feit dat verzoekers' zoon niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor diens leven en fysieke integriteit concludeerde dat dit kind geen reëel risico loopt op

een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Albanië. De door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer heeft namelijk geuid dat er gewoonweg geen medicamenteuze of chirurgische behandeling voor de aangevoerde problematiek bestaat. Hij heeft daarnaast nog gesteld dat ook indien “*de vermelde aanpak*” – waarmee hij duidelijk doelde op het ambulair multidisciplinair revalidatieprogramma dat door dit kind wordt gevolgd – niet beschikbaar is in zijn thuisland niet kan worden geconcludeerd dat hij onmenselijk of vernederend zou worden behandeld. Er blijkt dan ook duidelijk dat de ambtenaar-geneesheer de vraag of verzoekers’ zoon een reëel risico loopt in een onmenselijke of vernederende situatie terecht te komen bij gebrek aan een adequate behandeling in Albanië heeft onderzocht en zich niet heeft beperkt tot de stelling dat een dergelijk risico niet bestaat omdat de aandoening waaraan dit kind lijdt niet levensbedreigend is. Van “*een cirkelredenering die geen steek houdt*” is bijgevolg geen sprake. De verwijzing naar de arresten van de Raad waarbij werd vastgesteld dat de ambtenaar-geneesheer naliet een volledige toetsing door te voeren aan de in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalde criteria is dan ook niet dienstig. Het gegeven dat de ambtenaar-geneesheer ook ongenueanceerd aangaf dat uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens kan worden afgeleid dat slechts indien een vreemdeling een ziekte heeft die levensbedreigend of vergevorderd is of indien diens medische situatie kritiek is er kan worden besloten dat een verwijderingsmaatregel ten aanzien van deze vreemdeling aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk.

Waar verzoekers betogen dat de ambtenaar-geneesheer er zich in voorliggende zaak niet toe kan beperken te duiden dat een medicamenteuze of chirurgische behandeling niet volstaat, dient te worden herhaald dat uit het advies van deze arts blijkt dat hij ook het multidisciplinair revalidatieprogramma dat hun zoon volgt in aanmerking heeft genomen en heeft geoordeeld dat indien deze opvolging (“*de vermelde aanpak*”) niet mogelijk zou zijn in hun land van herkomst dit niet betekent dat hun zoon onmenselijk of vernederend zou worden behandeld. Er dient daarnaast op te worden gewezen dat wanneer een ambtenaar-geneesheer vaststelt dat het ontbreken van een adequate behandeling van de aandoening die door een vreemdeling wordt ingeroepen om tot een verblijf te worden gemachtigd op zich geen aanleiding kan geven tot de vaststelling dat deze vreemdeling onmenselijk of vernederend wordt behandeld, hij geen verder onderzoek moet verrichten met betrekking tot de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van bepaalde vormen van medische zorgverstrekking in het land van herkomst van deze vreemdeling.

Verzoekers geven te kennen niet akkoord te gaan met de wijze waarop de ambtenaar-geneesheer de situatie van hun zoon apprecieerde en stellen dat ook een psychiatrische of psychologische therapie een medische behandeling uitmaakt. De Raad merkt in dit verband op dat uit de hem voorgelegde stukken blijkt dat verzoekers’ zoon specifieke bijstand krijgt teneinde hem in het normale onderwijsstelsel te laten functioneren, maar dat uit deze stukken niet kan worden afgeleid dat dit kind een psychiatrische of psychologische therapie volgt ter “*behandeling*” van een gezondheidsprobleem. Verzoekers wijzen er voorts op dat een van de artsen die zij consulteerden oordeelde dat hun zoon die in België is geboren, gezien zijn beperktere intellectuele capaciteiten, niet in staat is om een andere taal dan het Nederlands aan te leren en zetten uiteen dat kinderen met een aandoening zoals hun zoon in hun land van herkomst worden gestigmatiseerd. Zij gaan met hun betoog echter voorbij aan het feit dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet verweerder enkel toelaat vreemdelingen op zuiver medische gronden tot een verblijf te machtigen en dat de door hen aangebrachte problematiek geen betrekking heeft op de nood aan een medische behandeling en in casu dus niet dienstig is. Waar zij ter terechtzitting nog verwijzen naar het arrest van de Raad met nr. 116 096 van 19 december 2013 moet worden benadrukt dat niet blijkt dat de feitelijke omstandigheden die aan de basis liggen van dit arrest vergelijkbaar zijn met deze in voorliggende zaak en dat arresten van de Raad hoe dan ook geen precedentswaarde hebben.

Het gegeven dat bepaalde medische getuigschriften die verzoekers aanbrachten werden opgesteld door artsen die een bepaalde specialisatie hebben laat ook niet toe te concluderen dat de door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer aan de hand van deze getuigschriften geen advies zou kunnen verstrekken. De ambtenaar-geneesheer dient immers geenszins blij te geven van een bijzondere expertise om de door de vreemdeling ingediende medische attesten te beoordelen en is niet verplicht om zich met een gespecialiseerd arts in verbinding te stellen, enkel omdat het standaard medisch getuigschrift van de vreemdeling door een geneesheer-specialist is opgesteld (RvS 6 november 2013, nr. 225.353). Waar verzoekers verder, met verwijzing naar een arrest van de Raad van State, betogen

dat wanneer een controlearts tot een andere conclusie komt dan artsen-specialisten het aan de controlearts toekomt toe te lichten op welke gronden hij tot een ander besluit komt kan het volstaan te duiden dat niet blijkt dat de bevindingen van de controlearts afwijken van deze die zijn opgenomen in de door verzoekers aangebrachte medische getuigschriften. In geen van deze getuigschriften wordt immers gesteld dat de vastgestelde autismespectrumstoornis en een algemene ontwikkelingsvertraging levensbedreigend zijn of gevolgen kunnen hebben voor de fysieke integriteit van verzoekers' zoon. In voormelde attesten wordt ook niet voorgehouden dat een medicamenteuze of chirurgische behandeling mogelijk is of dat de stopzetting van de multidisciplinaire aanpak een "behandeling" is in de zin van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, waarvan het ontbreken aanleiding zal geven tot een situatie die voldoende ernstig is om te kunnen spreken van een onmenselijke of vernederende situatie.

De uiteenzetting van verzoekers laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding of de door hem aangestelde ambtenaar-geneesheer beschikt.

Een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingen wet of van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

3.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoekers ook geschonden achten – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien mei tweeduizend veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK